

маразматичних сенситивів Брежнєва про блага “остаточної перемоги соціалізму” в імперії зла. Хоча при животіючому генсеку явно означилися рецесії близького й невідворотного краху вавилонської вежі. Енциклопедія таран-енківського штибу “не помітила” русифікації, що епідемічно лютує по сьогодні: мовби такого не існувало зовсім. А жваві українські достойники, бачиться, не наслідуються протидіяти злу, як одважувався на те за незрівнянно ризикованіших обставин Іван Дзюба. Тим навіженіше сатаніють ностальгуючі последиші колоніального ярма.

Сталося так, що Іван Дзюба авторизував текст першодруку “Інтернаціоналізму чи русифікації?” сукупливо з коректурними вкрапленнями спочатку О.Жовніра, а потім — П.Мурашка — неспростовних свідчень, що саме цей текст був першодруком. Тим часом Микола Лисенко, першовідкривач правди стосовно кривавих трагедій Биківнянського лісу, дбайливо береже машинопис трактату із власноручними правками І.Дзюби. Убереглися, мабуть, й інші копії, що їм би стояти на почесному місці музею правдомовної історії наших визвольних змагань. Геть потіснивши або й вимітивши плюгаві писання лакействующих толочок у супрязі з чужостороннім алексєєвим, шамотистами, маланчуковичами etc.

Строра

*“Світ ловив мене, та не спіймав”
Г.Сковорода*

Вірші мої — це тобі ультиматум.
Ними поетові не захиститись.
Щоби ловити, тим більше спіймати,
Треба спочатку мене відпустити.
(“Ультиматум світові”)

Епатажність поезії **Максима Лижова**, лауреата Міжнародного конкурсу “Гранослов” (зб. **Болевидобувна шахта: Поезії. — К., Редакції загальнопедагогічних газет, 2002**), впадає у вічі з перших рядків, із самої вже назви, з розділів “Антракт між епохами”, “Кохання в мені землетрусить”, “Купіль для серця”.

Автор відносить себе до “покоління антракту між епохами”, своєрідно розвиваючи у пост-модерному світі сквородинівські традиції. Його ліричний герой намагається протистояти навалі сучасної урбанізованої, глобалізованої цивілізації, що приймає особливо потворні форми на теренах його батьківщини (“Світ ядерні бомби жбурляв, доки не / вцілив, — / Вцілив, але не вцілив”; “Планета — авто / після аварії”; “Українці зникають, маліють, сіріють. / Відцвітають чорнобильці як чорнобривці. / Вже політики стали серійними, / І багатосерійними вбивці” — з “Кульгавого триптиха”; “Тополі, / плюючи зірками, / лузали місяць, / наче соняхи”; “Пам’ять — болевидобувна шахта — / завалилась і поховала мене”. Вірш “Вибухове” — візуально це “атомний гриб”).

За художнім рівнем збірка нерівна, але імponує постійна робота автора над словом, пошук власної поетичної мови — жорсткої, часом аж надто песимістичної (скажімо, такий несподіваний кут зору: “Гори / нагадують пісочні годинники, / які ніколи не перевертали” або: “Будинки, немов кросворди, / Розгадує сивий вечір”) тощо.

Любовна лірика цього покоління також на рівні больового синдрому — відверта, без романтичного флеру (“Коли серце нудьгою змориться / Через будні в метро і трамваях, / Я тебе віднайду у мороці / І від міста в тобі сховаюсь”), хоча часом не без сентиментальності — вірші “Сентиментальне”, “Пісня кохання”, “Нічне” (Між воронів кружляв самотньо білий-білий / лебідь — / Зірку нашого кохання він охороняв”).

Зичимо авторові нових поетичних збірок!

В.Л.

Слово і Час. 2004. №2